

ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ VICENT BLASCO IBANEZ

Ο ΜΕΣΟΤΟΙΧΟΣ

ΛΘΕ φορά πού τή έγγόνια τού μπάριμα Ραμ-
πόζα συστατανόντουσαν μέ τή παιδιά τής χή-
ρας Κασπόρρα στό μονοπάτι τών χωραφιών,
είτε στους δρόμους τής κοινοπόλεως, όλη ή
γειτονιά σχολίαζε τό γεγονός :

— Άγριοι καταγίτηραν !... Έκαναν άπει-
λητιζές χειρονομίες ό ένας στόν άλλο !... Τό
πράγμα θά έχη κακό τέλος. Νά δής τήν πού
σίμερα-άριο, κάποια όρα πού δέν θά τήν πε-
ριμένουμε, θ' άλληλοσκοποϋθών !...

— Έτσι σχολίαζαν όλοι τήν συνάντησι τών
Ραμπόζα μέ τούς Κασπόρρα.

Τρίγνια χρόνια τώρα οι Ραμπόζα και οι
Κασπόρρα αναστατώναν τους σηματοριώτες
τους με τους άλληλοσκοποιούς των. Μές
στην χυρτηλιά κοινόπολι τους, με τή χωρι-
λιά σπιτάκια της, πού βρισκόταν λίγη όρα

ξω άπ' τήν Βαλέντσια, ή δυό αυτές άγριες και βάρβαρες οικογέ-
νειες, έννοουσαν νά διαφωνήσουν τού μεσαιωνικό έθιμο τής βεντέτας.
— Άλλοτε, στό περασμένα χρόνια, οι Ραμπόζα και οι Κασπόρρα ή-
σαν φίλοι και ζούσαν ήσυχά και άρμονικά, σάν καλοί γειτόνοι. Ή
πότεις τών σπιτιών τους ένθιγαν σέ διαφορετικούς δρόμους, αλλά
τις αυτές τους τις έχώριές έναι μεσοτόιχος τόσο χαμηλός, πού κ' ένα
μικρό παιδάκι άκόμα μπορούσε νά τόν δρα-
σκεύσει.

— Έπειτα όμως ξαφνικά, μία μέρα, γιά
μία άσημάντη άφορηή, ένας Κασπόρρα εβ-
λώσε με μία τοσαυά νεκρόν έναν άπ' τούς
γυιούς τού μπάριμα Ραμπόζα. Έπειτα από
έναν μήνα, ό γυιός τού σκοπομένου κατώ-
θησε νά φτεγήν μία σφαίρα άνάμεσα στό
δυό μάτια τού φονιά. Από τότε ή δυό οι-
κογένειες δέν ζούσαν, παρά γιά νά αιμα-
τωκίλωνε ό ένας τόν άλλον στό μονοπάτι,
παρά νά καλλιεργούνε τή χωράφια τους.
Δέν είχαν άλλες δουλειές παρά ν' αν-
ταλλάσσουν μαχαριές μέσ' στους δρόμους
τής πόλινης και σφαίρες ξω στό χωρά-
φια.

Τό μίσος αυτό άντί νά ελαττωθή τούναν-
τιόν μεγάλωσε, όταν τή παιδεία τών δυό οι-
κογενειών ένγιναν άνδρες. Από μικρά άκόμα
οι γονείς τους τ' άνάθρεψαν με τή δαύα στό
χέρι γιά νά τή χρησιμοποιήσουν μία μέρα
έναντιόν τών έχθρών των.
— Έπειτα από τρίγνια χρόνια άλληλοξο-
νητικό άγώνος, στό σπίτι τών Κασπόρρα
δέν είχαν μείνει παρά μόνο μιά χήρα μέ τή
τρία παιδιά, πού ήσαν ρωμαλέα σάν ταύ-
ροι. Επίσης τού άντιχρόνι σπίτι τών έχ-
θρών τους δέν είχε μείνει παρά ό μπάριμα
Ραμπόζα, μισοπαράντος και πάντα καρφω-
μένο στην πολυθρόνα του, και δυό έγγόνια
τον παντρεμένα, πού τή είχε βάλει νά δε-
κασθών ότι θά μισούν πάντα τούς Κασπόρρα.

— Άλλά τώρα πού οι καιροί είχαν αλλάξει. Τώρα δέν μπορούσαν
νά τραβούν μαχαριές ό ένας στόν άλλο, μέσ' στους δρόμους, όπως
έναν οι γονείς τους. Τώρα στην πόλινη ύπηρχε σταθμός χωροφυ-
λάκων, οι όποιοί τους παρακολούθουν πάντα άγρυπνοι. Και οι γεί-
τονες άκόμα τούς παραφύλαγαν και μόλις έβλεπαν έναν Κασπόρρα
νά πλησιάζει έναν Ραμπόζα, έμπαταν στή μέση και τόν άνάγκαζαν
ν' αλλάξει δρόμο.

— Έτσι σιγά-σιγά, βλέποντας κ' οι ίδιοι πώς δέν μπορούσαν νά κά-
νουν πού τίποτε, απέφραγαν νά συναντηθών. Μόλις ένας Κασπόρρα
έβλεπε έναν Ραμπόζα, άλλαζε άμέσως δρόμο.

— Οτόσο έξακολούθουν νά μουντίνι θανάσιμα και γιά νά μιν
άντιχρόνουν κών ό ένας τόν άλλον, έχθισαν τόν μεσοτόιχο, πού χώρι-
ζε τις αυτές τους, πανύψηλο.

— Έτσι περνούσε ήσυχά ό καιρός γιά τις δυό οικογένειες, χωρίς
καυγάδες, αλλά κ' ένα μίσος υπόκωφο και σιωπηλό.

— Ξαφνικά ένα άπόγευμα ή καμιάνας τής γειτονικής έκκλησίας άρ-
χισαν νά χτυπούν δαμονομένα.

— Οι κάτοικοι, όσοι είχαν γυρίσει άπ' τή χω-
ράφια τους, έτρεξαν άνήσυχoi και είδαν νά
καίγεται τού σπίτι τών Ραμπόζα. Οι δυό έγ-
γονοί τών βρισκότανισαν στό χωράφια και ή
γυνίκα τού ένός άπ' αυτούς ήταν στή βοήθη
κ' έπλενε ρούχα. Στο σπίτι, τήν ώρα πού ά-
ναψε ή φωτιά, δέν βρισκόταν παρά μόνο ή
γυνίκα τού άλλου νέου Ραμπόζα. Ή δυστυ-

χιόμενη έτρεξε άμέσως ξω και ζήτησε βοήθεια, παρακαλώντας με
κλάματα τούς διαβάτες νά σύσουν τούλάχιστον τόν μπάριμα Ραμ-
πόζα, πού καρφωμένος καθός ήσαν στην πολυθρόνα του θά καίγονταν
ζωντανός. Έκλαψε, ξεφώνιζε, τραβούσε τή μαλλιά της και ξεσχίζε
τά μάγουλά της !...

— Τόν πατού ! φώναζε. Σώστε τόν πατού !...

— Ήσαν μάταια όμως όλα τή ξεφωνητή της και όλες ή παρακλή-
σεις της. Ή φωτιά είχε φροντίσει γιά καλά και κανέναν δέν τολ-
μούσε νά μπη μέσα στό σπίτι.

— Ξαφνικά όμως, σέ κάποια στιγμή, τρεις νέοι ρωμαλέοι έφτασαν
τρέχοντας, στάθηκαν γιά μία στιγμή κάτω άπ' τού σπίτι πού καίγο-
ταν, έπειτα άντήλαξαν μία ματιά και ώθησαν μέσ' στό σπίτι, ά-
μίλητοι. Ήταν τή τρία παιδιά τής χήρας Κασπόρρα.

— Ήέδωσαν άποφασιστικά και σέβεται άνάμεσα στις βλόγες και τούς
καυτούς, κώθησαν μέσα στο σπίτι κ' έπειτα από λίγα λεπτά τής ώ-
ρας ξαναφανήσαν κοιβαίνοντας έπάνω στην πολυθρόνα του τόν παρό-
λιτο γέρο Ραμπόζα. Τό πλήθος πού ήταν συγκεντρωμένο άπέξω τούς
χειροκρότησε. Έξείνοι όμως χωρίς νά δώσουν προσοχή, άπόθεσαν
κατά γής τήν πολυθρόνα με τόν γέρο και χωρίς νά τούς ρίξουν ούτε
μία ματιά, ώθησαν πάμυ μέσα στό σπίτι κ' οι τρεις, άφού ό ένας
άπ' αυτούς μετέφερε μακριά άπ' τή φωτιά μία άπ' τις δυό νυφάδες
τού Ραμπόζα ποίχε λιποθύμισαν !...

— Όχι, όχι ! φώναζε τού πλήθος. Φτάνει ! Μην παίνατε μέσα.

— Μά εκείνοι τραβήξαν μέσα άδίστακτα.
Ήγιναν νά σύσουν τώρα τή πράγματα
τών έχθρών των.

— Σέ λίγο φάνηκαν σ' ένα παράθυρο και
μέ κινήσεις σβέλτες άρχισαν νά πετούν κά-
τω στρώματα, καρέζες, τραπέζια. Έπειτα
κατέβηκαν στην πόρτα. Τή φορά άντί οι
νέοι Κασπόρρα κοιβαίνουσιν... τόν τρίτο ά-
δειλό τους, πού είχε χτυπηθή από ένα δο-
κάρι.

— Μία κρανηγή άπελπισίας ξεφύγε από τή
χείλη όλων.

— Μία καρέκλα ! φώναζε κάποιος.
Και στή στιγμή χωρίς νά διατάσουν καθ-
όλου, οι παριστάμενοι έβγαλαν τόν γέρο
Ραμπόζα άπ' τήν πολυθρόνα του, τόν κά-
θισαν σ' ένα στρώμα και στην πολυθρόνα
κάθισαν τόν πληγωμένο νέο.

— Ο γέρος χαμογέλασε κ' ευχαρίστησι ό-
τιαν είδε τή χειραίστην ή πολυθρόνα του.
— Έκανε μάλιστα νόημα νά τόν πλησιάσουν
στόν τραυματία. Πράγματα τόν σήμαζαν
στό χέρι και τόν πήγαν κοντά στό νέο.

— Ο πληγωμένος έννοιωσε τότε νά τού
σφιγγουν τή μαρισμένα άπ' τούς καυτούς
χέρια του, δυό χέρια γέρικα, κοκκαλιάρικα,
ύπνια και τριμονιάρικα, κ' άκουσε συ-
γχρωσις τόν γέρο Ραμπόζα νά ψιφρίζη :
— Παιδί μου ! Παιδά μου !

— Και προτού καλά-καλά καταλάβη κανείς
τι έπρόκειτο νά κώνη ό γέρο Ραμπόζα, αυ-
τός έσκυψε και φίλησε νά μισοκαμένα χέρια τού σωτήρος του, τή
φίλησε πολλές, παραπολλές φορές !...

— Όλο τού σπίτι τών Ραμπόζα κώνηε και από τήν άλλη μέρα τή
δυό έγγόνια τού γέρο Ραμπόζα φώναζαν μαστόρους γιά νά τού ξα-
νατίσουν.

— Άλλά προτού οι μαστοροί άρχίσουν δουλειά, οι δυό νέοι τους διέ-
ταξαν νά χειρομουν έντελώς τόν μεσοτόιχο πού χώριζε τήν αλλη
τους άπ' τήν αλλη τών Κασπορρα, και μάλιστα πήραν τις τούτες άπ'
τή χέρια τους κ' έδωσαν αύτοί τή πρώτα χτυπήματα στόν μεσοτόιχο.
Βιάζόντουσαν νά τόν ρίξουν, γιαι τού πρώτα πού έκανε ευχαρίστησι
νά βλέπουν τού σπίτι και τή πρόσωπα τών έχθρών τους...

Με έφερε μακριά από τή φωτιά μία από τις
δυό νυφάδες τού Ραμπόζα

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Ξύδι χαρισμένο είναι γλυκύτερο από μέλι.
- Μέθυσε ό φτωχός και έξησε τή χρέη του.
- Έμιαθε γιμνος και ντρέπεται ντιμένος.
- Κανονόγιο κοσσανάκι μου και πού νά σέ
χαρμύσει :
- Τά λόγια σου με χόρτασαν και τού ψωμί
σου φάτο.
- Τόν καυτό και τόν χωριάτη ξένος πό-
νος τόν γεράζει.
- Ό καιρός πουλή τή ξύλα κ' ό χειμώ-
νας τ' άγοράζει.

